

עין משפט ונר מצוה

בה א מיי פ"א מה'ל טומאת נעטת הל' ו: בו ב עיני כהשגות שט וביכמי: ג ומיי פ"י מה'ל שגנות הלכה ה:

תורה אור השלם

- ואם בדרת לבנה הוא בעור בשרו ועמק אין מראה מן העור ושערה לא תפך לבן ותטיגר הכהן את הגגע שבעת ימים: ויקרא יג ד
- ויראה אתה הכהן והנה נחפץ שער לבן בבגרתו ומראה עמק מן העור צרעת הוא בפכה פרוחה ונפוא אתו הכהן גגע צרעת הוא:

- ויקרא יג כה אדם כי יתה בעור בשרו שאת או ספחת או ברת ותה בעור בשרו לגגע צרעת ודבק אל אדון הכהן או אל אחד מקניו הכהנים:

- ויקרא יג ב ועל כל התקרים הקרמים ועל כל הגבעות יעשיהו ב יד ותהי כל הנותר בביתו יבוא לרשותותו לו לאגרות כסף וכבר לחם האמר ספתי נא אל אחת הבהרות לאכל פת לחם: שמואל א ב לו
- ויראה הכהן והנה שאת לבנה בעור ודיא הפכה שער לבן ומתה בשר תי בשאת:

- ויקרא יג י בן אמר דיוקתא רביעייתא מלבד רביעייתא תקוה בארעא די תרשנא מן כל מלכותא ותאכל כל ארעא ותדושנה ותידקנה: דניאל ז כג

א) הוה ליה למימר דהא שאת דיעבא מסיד. אמרי אין דהא תניא הכי ר' נתן אמר לא שאמר ר' עקיבא של סיד דיהה הימנה אלא של שאת דיהה הימנה. בהרת עזה כשלש שבאמר והנה מרים מצוירת כשלש. בהרת לבנה היא. אין לבנה למעלה הימנה. תנא הטיל הכתוב הספחת בין שאת לבהרת. כשם שטפילה לוז כך טפילה לזו. ומנא לן שהספחת טפילה היא שנאמר ספחני נא אל אחת ההנהות לאכל פת לחם. שאת אין שאת אלא גבוהה שנאמר על ההרים הגבוהים ועל הגבעות והנשאות. ומראה עמק מן העור כמראה חמה העמוקה מן הצל. שאת כצמר לבן שהוא נקי בן יומי שמכבנין אותו למילת. א"ר חנינא משל (דר' חנינא נדרבנן) למה הדבר דומה לתרי מלכי ותרי איפרכי. מלכו של זה למעלה מאיפרכו (של זה) דנפשיה וכן מלכו של זה למעלה מאיפרכו דנפשיה והוא כגון מלכא ורופילא אלקפאא וריש גלותא. א"ל רב פפא לרבא שבור מלכא חשיב או קיסר. א"ל רבא בי רבי

ו:

ואם איתא ליתני של צמר דיהה הימנו. תימה דע"כ נריך למיתני שלג וסיד דלח"ק קאי דקמני הפתוך שצשלג כיין המזוג צשלג הפתוך שצסיד כיין המזוג כחלצ דצרי ר' ישמעאל רבי עקיבא אומר כו' וי"ל דהיינו

כלומר לא נקט סיד דוקא אלא קאי לח"ק או שמה רבי נתן מגיה נמי במילתיה דרבי ישמעאל שאת במקום סיד: **ואין** אחרת לבנה. והא דכתיב (טהלים קמו) הנותן שלג כלמר אורחיה דקרא למיתלי שאינו מניו במניו: **גל'ימא** דביתנא ושחקיה. פ' צקונטרס דחדש יומר לבן ולא יתכן דצפ' כל היד (מדה דף ז.) משמע דשחקים לבנים יותר ומעלו טפי לצדיקה אלא לענין חשיבות נקט ליה דומיא דכל הני לעיל ומיהו נקדה י"ל דמעלו לצדיקה לפי שם רכיס יותר אצל הקונטרס פירש שם לפי שם לבנים יותר: **לא** הוהיר **אלא** עץ טומאת מקדש וקדשיו. פירש צקונטר' ואהרת קדש דכתיב צקדשים לא יאכל עד אשר יטער ומימה דצפרק בתרא דמכות (דף ז.) משמע דצין לרבי יוחנן וצין לריש לקיש אחי האי קרא לאהרת תרומה ואזהרת קדש נפק' ל' לרי' יוחנן מג"ש דטומאתו טומאתו ממקדש ולר"ל מכלל קדש לא תגע ויתכן פירוש הקונטרס להסוא תנא דלחמ צפ' הערל (וינמט פה. ושם) צוז צעל ג' רלוית ובמלורע מוחלט הכתוב מדבר ומאי אשר יטער עד דמיתיי כפרה והני אמוראי דמכות כרבי ישמעאל דפליג עליה תסם ומנוי לה בתרומה ור' יוחנן גופיה מסיק לה צפרק הערל (שם דף עז.) משמיה דרבי ישמעאל אחיה דצר השוה צורעו של אהרן הוי אומר זה תרומה: **אימא** תרומה. פירוש אימא נמי תרומה אצל אין לפרש אימא דוקא תרומה אצל מקדש וקדש ליתכא כרת לא תסגי ליה צקרבן עולה ויורד דהא צסמוך לא פריך הכי אלא משום דכתיב ביה מיעוטא וה"נ דהוה מני למיפרך אימא טמא שמיטש שאפשר להיות איסור עבודה צלא איסור מקדש כגון שנטמא צעורה ויאל צלא שיהיי והפך צלנורא דרך הליכתו כדלחמ צפ"צ לקמן (דף ז.) אלא משום דליא גופה גמר מתרומה צפרק אלו הן הנשרפינן (סנהדרין דף קג:) להכי נקט תרומה ומטומאת כהנים לא מני למיפרך שלא הוהירו אלא על המת והכא כתב שרן וענלה:

לא אשכחן עון מיתה דמחייב עייה קרבן. תימה ה"נ לא אשכחן עון כרת דמחייב עליה קרבן עולה ויורד' ויש לומר דההוא טעמא עדיף ליה טפי:

עולה

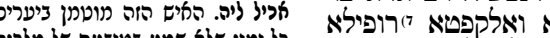
וחייצין נמי קרבן על שגגת טומאה מה מנינו כשהזהיר וענש כרת על דזון טומאה צטומאת מקדש וקדשיו (ויקרא ה) הרי אזהרת קדש כי את מקדש ה' טמא ונכרת (במדבר יט) הרי עונש מקדש והנפש אשר תאכל צשר מוצח השלמים וגו' (ויקרא ז) הרי עונש קדש: **פרומא**. אם אכל תרומה צטומאה דהזהיר וענש דכתי' צקדשים לא יאכל ותרומה ככלל מדכתי' צה צהיא ענינא וצא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים ואמרינן ציצמו' (עד:) דבתרומה קאי מדתלי' צהערצ שמש דלילו צקדשים עד דמיתיי כפרה: **וענש**. ומנו צו כי יחללוהו י': **לא אשכחן עון מיסה דמחייב קרבן**. שאין חטאת צאה אלא אשגגת כרת כדאמרי' צהירוי' (ח.):

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

ואם איתא. דלמר אחר שלג מני להו: **של אמר דיהה הימנה מיצעי ליה**. דיהה פלית"א צלע"ו: עמוקה וגבוה ללו דוקא קאמר אלא נראה כעמוקה: **י** **טפילה** **לצהרם מנלן**. לרצנן קצעי לה דלילו לרצי עקיבא לית ליה ריצוי טפילה לצהרת: **ספחני**. אספני:

כן יומו. ציום הולדו: **מכבנין**. לשון הרחלים יולאות כבוות (שבת דף קג:;) וכמו (גיטין דף יד:) נתנן כבנתי לבתי פרמו"ל והא' א) צת נפש שקרינן נושק"א שמצבדין צה פתיחות פי החלוק כך כשנולד הכבש והאם לוחכתו אין א) נמרו נקי א) צאותו יוס והרולה להנציטו למילת עושה לכבש מעטה עור ומכבנו עליו שלא יתפרד ונמלא הזמר מכוסה כל הימים: **מלכו של זה**. צהרת שהוא מלכו של סיד למעלה משאת שהוא מלכו של קרוס ולכן הן מטערפינן הצהרת והאיפרכו ואיפרכו של מלך זה סיד למעלה מאיפרכו של מלך זה סיד למעלה מקרוס וממילא שמעינן דסיד למטה משאת הוא: **אלא מלכו של זה למעלה מאיפרכיה דנפשי'**. כל איפרכוס הולך אחר מלכו כך כל מולדה מטערפת לאציה: הכי גרסינן ומלכו של **זה למעלה מאיפרכיה דנפשיה: מלנא** **ואלקפטא**. שני מלכים הם ומלכא חשיב מאלקפטא: **רופילא**. איפרכוס של מלנא: **וריש גלופא**. איפרכוס של אלקפטא: **כגון מלנא ואלקפטא**. כשמהלכין זה אחר זה כסדר זה הולכים: **האי זה למעלה מזה הוא אלא כגון מלנא ורופילא ואלקפטא וריש גלופא**. כשמהלכין שנים שנים כל איפרכוס הולך אחר מלכו: **צזור מלנא**. מלך פרס וקיסר מלך רומי וכל אחד יש לו איפרכוס: **הי מנייהו חשיב**. צזור או קיסר: **צחורשיא** **אכיל ליה**. האיש הזה מוטמן ציערים כל ימיו שלא שמע צטייעה של מלכות רומי והוצרך לשאלו זאת. ורצ פפא משום דלאקדים רצא צזור מלנא לקיסר הוא דשילי' ורצא מיראה עשה שהיה תחמיו צמלכותו כדלחמ צמס' חגיגה (דף ה:) **צדור דבי צזור מלנא וגרצוהו: רומי חייצם**. תרגום של רשעה שנלמר (מלכא א) וקרלא להם גצול רשעה: **רצינא אחר**. משל דרבנן כגון גלימא דעמרמ שהוא מלונן כשהוא חדש וליצונו מצהיק הרצה יותר משל טלית ישנה: **וגלימא דיניסנא ושחקיה**. שהחדש לבן הרצה משל ישן אצל החדשות של זו ושל זו קריוות להיות שוות. כך הצהרת גצויה הרצה מן הסיד שהוא מולדמו ושאת מן הקרוס והאצות קרובים להיות שוים: **שאין הכסוב מדבר**. פרשם קרבן עולה ויורד (ויקרא ה) שחיצתו קרבן על הטומאה מנין שאין מחייבו על מעג אלא אם כן אוכל צאותה טומאה קדש או נכנס למקדש: **ודין הוא**. הרי אתה דן מאליו: **הואיל והזהיר וענש**. על הזדון טומאה

וקדשיו והזהיר ונפש אשר תגע בבר דבר חיה טמאה וגו' מה זה שהזהיר וענש לא הוא אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זו הטומאה שחייב בה קרבן אלא בטומאת מקדש וקדשיו. ודחיי ואימא תרומה דהא אית בה הוהיר ועונש דכתיב ולא תשא עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו. ופרקינן תרומה עון מיתה היא ולא אשכחן בעון מיתה דחייב קרבן. ואמרינן נתי דאינו חייב קרבן קבוע עולה ויורד ליתחייב.

רבינו חננאל (המשך) יטמאו את מחניהם. וענש שנאמר כל הנוגע במת בנפש האדם אשר ימות ולא יתחטא [את משכן ה' טמא] ונכרתה וגר (במקדש) [ובקדש] הוהיר אמר ריש לקיש בכל קדש לא תגע וגר ותניא כוותיה ומפורש בפרק אלו הן הלוקין בתחלתו א) דאתקש קדש למקדש. ועוד מפורש ביבמות פרק הערל כי זו הגניעה אכילה היא. וענש ונפש כי תגע בכל טמא בטומאת אדם או בבהמה טמאה וגר

ואכל מבשר זבח השלמים ונכרתה וחייב קרבן על הטומאה שנאמר או נפש אשר תגע בכל דבר טמא או בבהלת חיה טמאה וגו' מה זה שהזהיר וענש לא הוא אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זו הטומאה שחייב בה קרבן אלא בטומאת מקדש וקדשיו. ודחיי ואימא תרומה דהא אית בה הוהיר ועונש דכתיב ולא תשא עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו. ופרקינן תרומה עון מיתה היא ולא אשכחן בעון מיתה דחייב קרבן. ואמרינן נתי דאינו חייב קרבן קבוע עולה ויורד ליתחייב.

ואכל מבשר זבח השלמים ונכרתה וחייב קרבן על הטומאה שנאמר או נפש אשר תגע בכל דבר טמא או בבהלת חיה טמאה וגו' מה זה שהזהיר וענש לא הוא אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זו הטומאה שחייב בה קרבן אלא בטומאת מקדש וקדשיו. ודחיי ואימא תרומה דהא אית בה הוהיר ועונש דכתיב ולא תשא עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו. ופרקינן תרומה עון מיתה היא ולא אשכחן בעון מיתה דחייב קרבן. ואמרינן נתי דאינו חייב קרבן קבוע עולה ויורד ליתחייב.

ואכל מבשר זבח השלמים ונכרתה וחייב קרבן על הטומאה שנאמר או נפש אשר תגע בכל דבר טמא או בבהלת חיה טמאה וגו' מה זה שהזהיר וענש לא הוא אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זו הטומאה שחייב בה קרבן אלא בטומאת מקדש וקדשיו. ודחיי ואימא תרומה דהא אית בה הוהיר ועונש דכתיב ולא תשא עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו. ופרקינן תרומה עון מיתה היא ולא אשכחן בעון מיתה דחייב קרבן. ואמרינן נתי דאינו חייב קרבן קבוע עולה ויורד ליתחייב.

ואכל מבשר זבח השלמים ונכרתה וחייב קרבן על הטומאה שנאמר או נפש אשר תגע בכל דבר טמא או בבהלת חיה טמאה וגו' מה זה שהזהיר וענש לא הוא אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זו הטומאה שחייב בה קרבן אלא בטומאת מקדש וקדשיו. ודחיי ואימא תרומה דהא אית בה הוהיר ועונש דכתיב ולא תשא עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו. ופרקינן תרומה עון מיתה היא ולא אשכחן בעון מיתה דחייב קרבן. ואמרינן נתי דאינו חייב קרבן קבוע עולה ויורד ליתחייב.

ואכל מבשר זבח השלמים ונכרתה וחייב קרבן על הטומאה שנאמר או נפש אשר תגע בכל דבר טמא או בבהלת חיה טמאה וגו' מה זה שהזהיר וענש לא הוא אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זו הטומאה שחייב בה קרבן אלא בטומאת מקדש וקדשיו. ודחיי ואימא תרומה דהא אית בה הוהיר ועונש דכתיב ולא תשא עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו. ופרקינן תרומה עון מיתה היא ולא אשכחן בעון מיתה דחייב קרבן. ואמרינן נתי דאינו חייב קרבן קבוע עולה ויורד ליתחייב.

ואכל מבשר זבח השלמים ונכרתה וחייב קרבן על הטומאה שנאמר או נפש אשר תגע בכל דבר טמא או בבהלת חיה טמאה וגו' מה זה שהזהיר וענש לא הוא אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זו הטומאה שחייב בה קרבן אלא בטומאת מקדש וקדשיו. ודחיי ואימא תרומה דהא אית בה הוהיר ועונש דכתיב ולא תשא עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו. ופרקינן תרומה עון מיתה היא ולא אשכחן בעון מיתה דחייב קרבן. ואמרינן נתי דאינו חייב קרבן קבוע עולה ויורד ליתחייב.

ואכל מבשר זבח השלמים ונכרתה וחייב קרבן על הטומאה שנאמר או נפש אשר תגע בכל דבר טמא או בבהלת חיה טמאה וגו' מה זה שהזהיר וענש לא הוא אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זו הטומאה שחייב בה קרבן אלא בטומאת מקדש וקדשיו. ודחיי ואימא תרומה דהא אית בה הוהיר ועונש דכתיב ולא תשא עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו. ופרקינן תרומה עון מיתה היא ולא אשכחן בעון מיתה דחייב קרבן. ואמרינן נתי דאינו חייב קרבן קבוע עולה ויורד ליתחייב.

ואכל מבשר זבח השלמים ונכרתה וחייב קרבן על הטומאה שנאמר או נפש אשר תגע בכל דבר טמא או בבהלת חיה טמאה וגו' מה זה שהזהיר וענש לא הוא אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זו הטומאה שחייב בה קרבן אלא בטומאת מקדש וקדשיו. ודחיי ואימא תרומה דהא אית בה הוהיר ועונש דכתיב ולא תשא עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו. ופרקינן תרומה עון מיתה היא ולא אשכחן בעון מיתה דחייב קרבן. ואמרינן נתי דאינו חייב קרבן קבוע עולה ויורד ליתחייב.

ואכל מבשר זבח השלמים ונכרתה וחייב קרבן על הטומאה שנאמר או נפש אשר תגע בכל דבר טמא או בבהלת חיה טמאה וגו' מה זה שהזהיר וענש לא הוא אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זו הטומאה שחייב בה קרבן אלא בטומאת מקדש וקדשיו. ודחיי ואימא תרומה דהא אית בה הוהיר ועונש דכתיב ולא תשא עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו. ופרקינן תרומה עון מיתה היא ולא אשכחן בעון מיתה דחייב קרבן. ואמרינן נתי דאינו חייב קרבן קבוע עולה ויורד ליתחייב.

ואכל מבשר זבח השלמים ונכרתה וחייב קרבן על הטומאה שנאמר או נפש אשר תגע בכל דבר טמא או בבהלת חיה טמאה וגו' מה זה שהזהיר וענש לא הוא אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זו הטומאה שחייב בה קרבן אלא בטומאת מקדש וקדשיו. ודחיי ואימא תרומה דהא אית בה הוהיר ועונש דכתיב ולא תשא עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו. ופרקינן תרומה עון מיתה היא ולא אשכחן בעון מיתה דחייב קרבן. ואמרינן נתי דאינו חייב קרבן קבוע עולה ויורד ליתחייב.

ואכל מבשר זבח השלמים ונכרתה וחייב קרבן על הטומאה שנאמר או נפש אשר תגע בכל דבר טמא או בבהלת חיה טמאה וגו' מה זה שהזהיר וענש לא הוא אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זו הטומאה שחייב בה קרבן אלא בטומאת מקדש וקדשיו. ודחיי ואימא תרומה דהא אית בה הוהיר ועונש דכתיב ולא תשא עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו. ופרקינן תרומה עון מיתה היא ולא אשכחן בעון מיתה דחייב קרבן. ואמרינן נתי דאינו חייב קרבן קבוע עולה ויורד ליתחייב.

ואכל מבשר זבח השלמים ונכרתה וחייב קרבן על הטומאה שנאמר או נפש אשר תגע בכל דבר טמא או בבהלת חיה טמאה וגו' מה זה שהזהיר וענש לא הוא אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זו הטומאה שחייב בה קרבן אלא בטומאת מקדש וקדשיו. ודחיי ואימא תרומה דהא אית בה הוהיר ועונש דכתיב ולא תשא עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו. ופרקינן תרומה עון מיתה היא ולא אשכחן בעון מיתה דחייב קרבן. ואמרינן נתי דאינו חייב קרבן קבוע עולה ויורד ליתחייב.

ואכל מבשר זבח השלמים ונכרתה וחייב קרבן על הטומאה שנאמר או נפש אשר תגע בכל דבר טמא או בבהלת חיה טמאה וגו' מה זה שהזהיר וענש לא הוא אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זו הטומאה שחייב בה קרבן אלא בטומאת מקדש וקדשיו. ודחיי ואימא תרומה דהא אית בה הוהיר ועונש דכתיב ולא תשא עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו. ופרקינן תרומה עון מיתה היא ולא אשכחן בעון מיתה דחייב קרבן. ואמרינן נתי דאינו חייב קרבן קבוע עולה ויורד ליתחייב.

ואכל מבשר זבח השלמים ונכרתה וחייב קרבן על הטומאה שנאמר או נפש אשר תגע בכל דבר טמא או בבהלת חיה טמאה וגו' מה זה שהזהיר וענש לא הוא אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זו הטומאה שחייב בה קרבן אלא בטומאת מקדש וקדשיו. ודחיי ואימא תרומה דהא אית בה הוהיר ועונש דכתיב ולא תשא עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו. ופרקינן תרומה עון מיתה היא ולא אשכחן בעון מיתה דחייב קרבן. ואמרינן נתי דאינו חייב קרבן קבוע עולה ויורד ליתחייב.

ואכל מבשר זבח השלמים ונכרתה וחייב קרבן על הטומאה שנאמר או נפש אשר תגע בכל דבר טמא או בבהלת חיה טמאה וגו' מה זה שהזהיר וענש לא הוא אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זו הטומאה שחייב בה קרבן אלא בטומאת מקדש וקדשיו. ודחיי ואימא תרומה דהא אית בה הוהיר ועונש דכתיב ולא תשא עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו. ופרקינן תרומה עון מיתה היא ולא אשכחן בעון מיתה דחייב קרבן. ואמרינן נתי דאינו חייב קרבן קבוע עולה ויורד ליתחייב.

ואכל מבשר זבח השלמים ונכרתה וחייב קרבן על הטומאה שנאמר או נפש אשר תגע בכל דבר טמא או בבהלת חיה טמאה וגו' מה זה שהזהיר וענש לא הוא אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זו הטומאה שחייב בה קרבן אלא בטומאת מקדש וקדשיו. ודחיי ואימא תרומה דהא אית בה הוהיר ועונש דכתיב ולא תשא עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו. ופרקינן תרומה עון מיתה היא ולא אשכחן בעון מיתה דחייב קרבן. ואמרינן נתי דאינו חייב קרבן קבוע עולה ויורד ליתחייב.

מסורת הש"ם

א) ג"צ פד. צבורי מא. מולין סג. ב) [טוטה ה:]. ג) [שבת נד. ד] ד) [נלשון רומי הוא שר המלך מוסף הערוך]. ה) [נ"י צערוך ערך מרג' מה שפירש צסס רב האגאון]. ו) ע"ו צ: ב) [ג"ל אחר ד"ה ספחני]. א) [כש"ש מח"ו]. ב) ג"ל בלחמו. יעביין וכ"ה הכש"ל צדפות הראשון. י) ג"ל ולא יטמאו לת מחניהם (במדבר ה, ז) ויקרא כב.) ז) ונע"ע מוס' פת. ז. ד"ה הא].

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה מכבנין וכו' והוא בית נפש:

גליון הש"ם

תוס' ד"ח לא אשבחן וכו' וי"ל דח"ש עדיף פפי. וקאי ל' דמ"מ אחרי דלחמ' מני דהוי אשמיעת קול ולגבי תרומה ליכא כלל סבירא לא מליט דעון מיתה מיני קרבן דמני דהוי שמיעת קול ונשאר ממילא הסביר ללוקמי צמרוי' ולא צמקדש מנח הסביר דלא מניי דעון כרת דלסגי צעלה ויורד א"כ מאי פרי' ולימא בה למעטי הקדש הא לזה ג"ל קרא דמסביר מוקמי' צמרומה ולא צמקדש ומתוכ דדה למעט צמרומה ולי"ע:

לעיו רש"י

פליתי"א [פלד"א]. חיור. פרומוי"ל [פירמו"ל]. סג. נושק"א. סיכה. ככבנה.

מוסף רש"י

עמוק. דהיינו שפל. כמראה חמה שגראת עמוקה. שפל מן הל (בברות חא) חמה אלא צל רלוית עמוקה. וכן כל לבן ושחור צבצר נראה הללן עמוק. כך צהרת לבנה היא (חולין יז.) **שמכבנין בן יום**. קסברין צגד סביני' ביום שטלע צמרוי' נקי ומשמר למרו שלא יטקי. למילת. לעשות צממרו כלי מילת. מכבנין. על שעשוי' כמין קרפי' ממכת לחצר הגגד, כמו תתן כינתיני לנתי, שטיק"ל צלע"ו (שבת נד.) ועי' יחזקאל ב' יח.) ואלקפטא. דיוקם (נבחים צז:).

רבינו חננאל (המשך) יטמאו את מחניהם. וענש שנאמר כל הנוגע במת בנפש האדם אשר ימות ולא יתחטא [את משכן ה' טמא] ונכרתה וגר (במקדש) [ובקדש] הוהיר אמר ריש לקיש בכל קדש לא תגע וגר ותניא כוותיה ומפורש בפרק אלו הן הלוקין בתחלתו א) דאתקש קדש למקדש. ועוד מפורש ביבמות פרק הערל כי זו הגניעה אכילה היא. וענש ונפש כי תגע בכל טמא בטומאת אדם או בבהמה טמאה וגר

^[1] נראה דל"ל ואל איתא על שאת דיהה הימנה הוה ליה כו'.

^[2] אולי צ"ל ושחקים פי' בלאתיםם כדמתרגמינן בקרתחו בשחקיותים.

^[3] אולי צ"ל ושחקים פי' בלאתיםם כדמתרגמינן בקרתחו בשחקיותים.

^[4] אולי צ"ל בתחלתו דמייירי בלתי'ל דליקתק קודש וכו'.